

Sygn. akt I C 13/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sek. sąd. Joanna Kaczyńska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa D. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz D. P. kwotę 13.200 zł. (trzynaście tysięcy dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie co do kwoty 5.108,83 zł. (pięciu tysięcy stu ośmiu złotych 83/100);
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz D. P. kwotę 2.389,16 zł (dwa tysiące trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych 16/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. obciąża i nakazuje pobrać od D. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 326,59 zł (trzysta dwadzieścia sześć złotych 59/100) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;
6. obciąża i nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 883,02 zł (osiemset osiemdziesiąt trzy złote 02/100) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 13/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 marca 2012 roku, powód D. P. – reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – adwokata wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 18.308,83 złote tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki (...) o nr. rej. (...), wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty. Strona powodowa wniosła również o obciążenie pozwanego kosztami procesu według norm przepisanych (pozew k. 2-4).

Odpis pozwu doręczono pozwanemu 19 marca 2012 roku (zwrotne poświadczenie odbioru k.27).

W odpowiedzi na pozew pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika - radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa kwestionując je co do zasady i wysokości. Pełnomocnik pozwanego wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu (odpowiedź na pozew k. 28-29).

W piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2015 roku, pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 13.200 złote tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki (...) o nr. rej. (...) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie pełnomocnik powoda cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie. Powód wniósł również o obciążenie pozwanego kosztami procesu według norm przepisanych (pismo k. 281).

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości (protokół rozprawy k. 283).

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2015 roku, Sad Rejonowy w Łęczycy uznał roszczenie powoda za usprawiedliwione co do zasady (wyrok k. 292).

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 roku, Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego od wyroku wstępnego Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 4 sierpnia 2015 roku (wyrok k. 319).

Strony do zamknięcia rozprawy podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe (protokół k. 324).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na wstępie zaznaczyć należy, że wobec treści uzasadnienia rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 4 sierpnia 2015 roku, ustalenia faktyczne zawarte w niniejszym uzasadnieniu ograniczono jedynie do ustaleń związanych z wysokością odszkodowania należnego powodowi.

W wyniku wypadku z dnia 5 grudnia 2011 roku, w pojeździe powoda uległy uszkodzeniu: przednia szyba, błotnik tylny, drzwi przednie i tylne po prawej stronie (bezsporne).

Powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania. Pozwany w dniu 14 lutego 2012 roku odmówił wypłaty powodowi odszkodowania z tytułu wypadku (pismo k. 9).

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda wynosił w dacie szkody 23.260.67 złotych brutto. Wartość samochodu przed szkodą wynosiła 18.200 złotych brutto. Aktualna wartość samochodu powoda przy założeniu jego eksploatacji od daty zdarzenia do dnia sporządzenia opinii można szacować na kwotę 13.700 złotych brutto (opinia podstawowa k. 190 -209).

Wysokość szkody ustalona metodą dyferencyjną jako różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie w stanie na dzień po 5 grudnia 2011 roku wynosiła 18.200 złotych – 5.000 złotych = 13.200 złotych (opinia uzupełniająca 256-258).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niebudzących wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Istotna dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie okazała się sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłego W. S. zarówno podstawowa jak i uzupełniająca. Opinia jest jasna, spójna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, odpowiadała w sposób jednoznaczny i logiczny na postawione w tezie dowodowej pytania, a nadto została sporządzona przez osobę o niezbędnych do tego kwalifikacjach.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 lipca 2015 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o przeprowadzanie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność czy określona na platformie AutoOnline wiążąca oferta zakupu pojazdu odzwierciedla rzeczywistą wartość rynkową pozostałości.

Wartość pozostałości została oszacowana przez biegłego W. S. przy pomocy Instrukcji nr 1/2005 opracowanej przez Stowarzyszenie (...) przy wykorzystaniu dwóch metod tj. metody zredukowanych kosztów naprawy i metody stopnia uszkodzenia. Niewątpliwie biegły dysponując stosowną dokumentacją w której zawarto zakres uszkodzeń oraz wiedzą fachową w sposób najpełniejszy mógł ustalić wartość pozostałości, a w konsekwencji kwotę należnego powodowi odszkodowania.

Fakt złożenia oferty on - line przez potencjalnego nabywcę nie oznacza, że do transakcji w rzeczywistości doszłoby za kwotę oznaczoną w ofercie. Pamiętać bowiem należy, że oferta może zostać odwołana lub zmodyfikowana. Jednocześnie do pozwanego wpłynęły inne oferty zakupu pozostałości w tym oferta ich zakupu za kwotę 2.050 złotych brutto. Ustalania wartości pozostałości na podstawie złożonych ofert jest całkowicie niemiarodajne i nie może stanowić wiarygodnego kryterium ustalenia wartości pojazdu lub jego pozostałości. Jednocześnie biegły w swej opinii uzupełniającej ustalił jednoznacznie i jasno wartość pozostałości. Zbędnym było zatem uzupełnianie opinii biegłego.

Sąd zważył co następuje:

Żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd orzekł w punkcie 1 (pierwszym) sentencji wyroku, działając na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. i art. 361 § 2 k.c.

Po uprawomocnieniu się wyroku wstępnego z dnia 4 sierpnia 2015 roku odpowiedzialność strony pozwanej – wynikającej z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC nie budzi wątpliwości. Poza sporem pozostawały okoliczności faktyczne w zakresie zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu S. K..

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie jest wysokość szkody, a w konsekwencji wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Odpowiedzialność pozwanego podyktowana jest treścią norm art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. i art. 805 k.c. Pozwany jako ubezpieczyciel z umowy ubezpieczenia zawartej ze sprawcą szkody w majątku powoda wstąpił na podstawie art. 805 k.c. w sytuację prawną tegoż sprawcy szkody odpowiadającego z mocy art. 436 k.c.

W myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania, co uzasadnia sięgnięcie do reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do art. 361 k.c. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Tylko w przypadku, gdyby remont samochodu pociąga za sobą nadmierne koszty, a więc jest ekonomicznie nieuzasadnione odszkodowanie jest różnicą między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną tzw. pozostałości - art. 363 § 1 k.c.

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda wynosił w dacie szkody 23.260,67 złotych brutto. Wartość samochodu przed szkodą wynosiła 18.200 złotych brutto. Mając na uwadze, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona wysokość szkody należało ustalić metodą dyferencyjną. Wysokość szkody ustalona metodą dyferencyjną jako różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie w stanie na dzień po 5 grudnia 2011 roku wynosiła: 18.200 złotych – 5.000 złotych = 13.200 złotych

Mając na uwadze, że ostatecznie pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 13.200 złote z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty roszczenie powoda należało uznać za w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie 1 wyroku. W przedmiocie odsetek Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, działając na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Pozwany powinien był wypłacić powodowi odszkodowanie w terminie trzydziestu dni od daty zgłoszenia szkody. Pełnomocnik powoda wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie udowodnił, ażeby wskazany termin naliczania odsetek rozpoczął się od dnia 5 stycznia 2012 roku. Ta data nie znajduje uzasadnienia ani w treści przywołanych przepisów prawa materialnego ani w dokumentacji przedstawionej przez stronę powodową i pozwaną. Początkiem terminu naliczania odsetek nie jest bowiem upływ 30 dniowego terminu od daty zdarzenia szkodzącego, lecz termin ten należy liczyć od daty zgłoszenia szkody pozwanemu. Bezspornym jest, że powód zgłosił szkodę pozwanemu w toku postępowania przedsądowego, przy czym miało to miejsce przed dniem 14 lutego 2012 roku o czym świadczy pismo pozwanego z k. 9. Jednak dokładnej daty zgłoszenia szkody strona powodowa nawet nie uprawdopodobniła. Pierwszą datą pewną a zarazem najwcześniejszą datą początku naliczania odsetek ustawowych może być zatem dzień 20 marca 2012 roku tj. następny dzień po dacie doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, które miało miejsce w dniu 19 marca 2012 roku. Żądanie powoda zasądzenia odsetek od daty wcześniejszej było nieudowodnione i jako takie podlegało oddaleniu. Mając powyższe na uwadze oddalano powództwo jak w punkcie 3 sentencji wyroku, co do terminu naliczania odsetek ustawowych dochodzonych przez powoda.

Mając na uwadze, iż w piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2015 roku, pełnomocnik powoda cofnął powództwo o kwotę 5.108,83 zł / 18.308,83 zł – 13.200 zł = 5.108,83 zł/ ze zrzeczeniem się roszczenia, postępowanie co do przedmiotowej kwoty należało umorzyć, co Sąd uczynił w punkcie 2 wyroku.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności przewidziane w przepisie art. 203 § 4 k.p.c., które wskazywałyby, że częściowe cofnięcie pozwu jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Sąd orzekł o kosztach procesu z zastosowaniem zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Z kwoty 18.309 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu, została zasądzona kwota 13.200 zł. Dodatkowo po doręczeniu odpisu pozwu powód cofnął powództwo o kwotę 5.108,83 zł, mimo że pozwany nie spełnił roszczeń powoda w tej części.

Należy więc przyjąć, że strona powodowa utrzymała się ze swoim roszczeniem w 73 % wartości przedmiotu sporu. Powód cofnął powództwo o kwotę 5.108,83 zł, mimo że pozwany nie spełnił roszczeń powoda w tej części, a zatem należy traktować pozwanego jako stronę wygrywającą w tym zakresie.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 27%, pozwany w 73 %. Koszty procesu wyniosły 7.001,64 zł, w tym po stronie powoda 4.279,60 zł, a po stronie pozwanego 2.722,04 zł. Powoda, zgodnie z podaną zasadą powinny obciążać w kwocie 1.890,44 zł (7.001,64 zł x 27 %), skoro jednak faktycznie poniósł koszty w kwocie 4.279, 60 zł powodowi należy się zwrot w kwocie 2.389,16 zł (4.279,60 zł – 1.890,44 zł). Pozwany bowiem powinien ponieść koszty w kwocie 5.111,19 zł, a poniósł 2.722,04 złotych. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 4 wyroku.

Sąd na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. w punktach 5 i 6 wyroku obciążył powoda i pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które wyniosły łącznie 1.209,62 zł. W przypadku powoda jest to kwota 326, 59 zł / 1.209,62 zł x 27 % /, w przypadku pozwanego kwota 883,02 zł / 1.209,62 zł x 73% /.